

στρατεύματα, τὰ ὅποια δὲν θὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ὁ Λουδοά, ὅστις εἶχεν εὐνοήσει τὸν Δελλαφεργιάδ, ἐπέπληξεν αὐτὸν ἐπίσης ὀργίλως ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἀποτυχίαν. Ὁ βασιλεὺς ὕψωσε τοὺς ὤμους· ὁ Λουδοά ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα.

Ἐπετοὶ συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Μὰ τὸ Θεό! τὸ ἴδιο μοῦ κάνει προσέθηκεν ὁ μπάρμπα Ντουλεβάν. Ἀλήθεια ὅμως, γιὰ πές μας, Ἰωσήφ, εἶνε ἀποφασισμένος ὁ γάμος τῆς κυρίας! Ἐσὺ καὶ θὰ ξέρης, ἀφοῦ βλέπεις τὸ γέρω ὅλη μέρα.

— Διάβολε! ὁ γάμος θὰ γίνη τὸν Φεβρουάριον. Ἀλλὰ ἡ καυμένη ἐκείνη δὲν ἔχει τὸ νοῦ τῆς ἐκεῖ. Δὲν τῆς βάζαζε νὰ πῇ ὅχι, μὰ κλαίει ὅλη νύχτα. Μοῦ τὸ εἶπεν ἡ καμαριέρα τῆς.

— Δὲν βαρύνεσαι. Θὰ παρηγορηθῇ, ἀπεκρίθη ὁ Μαλικόρν. Τοῦ ταμῖα θὰ τοῦ κατέβῃ ἡ πῆττα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἦλθε ἐδῶ χωρὶς πεντάρα καὶ θ' ἀποθάνῃ ἐκατομμυριούχος.

— Ναί, καὶ θαρρεῖς πάλι σὺ πῶς θὰ γίνη γενναϊδῶρος, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ. Αὐτὸς δ' εἶνε κι' ἂν ἦνε ποῦ θὰ φάη τὴν περιουσίαν του. Τόσφ καιρὸ τὸρα τὸν γνωρίζω καὶ δὲν εἶδα τὸν ἀριθμὸ τῆς πεντάρας του. Ὁ γέρω δὲν εἶνε ἔτσι σφιχτός ὥς τὸν νέο.

Ὁ Μάξιμος ἐδίσταζεν. Ἦθελε νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκδιώξῃ, ἀλλὰ ὀριμότερον σκεφθεὶς διῆλθε χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσωσιν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐξήγειρεν εἰς τὸ πνεῦμά του πληθὺς νέων ἰδεῶν.

Ἐν Παρισίοις οὐδὲν διδακτικώτερον ἢ ἡ συνδιάλεξις ὑπηρετῶν, ὅταν δύναται ὁ κύριός των νὰ τοὺς ἀκούσῃ, χωρὶς ἐκείνοι νὰ τὸ γνωρίζωσιν.

Ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη λίαν ἐπὶ τῇ γνώμῃ τῶν ὑπηρετῶν περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ καὶ τοῦ Γώγου.

Ἐλεγον ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖτο ὁ γραμματεὺς καὶ ὅτι καὶ ὁ Γῶγος ἦτο περιπεπλεγμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὁ πρόεδρος μάλιστα τῆς σεβαστῆς ταύτης συναθροίσεως ἐβεβαίω ἐπίσης ὅτι ὁ Ροβέρτος ἐφονεύθη. Ὑπὸ τίνος; Δὲν ἐξεφράσθη σαφῶς ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Ἐβεβαίω δὲ μετὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου ὅτι αἱ πληγαὶ τοῦ Γώγου προήρχοντο παρὰ τῶν συνενόχων του, ἐχόντων ἐνδιαφέρον νὰ μὴ δύναται νὰ ὀμιλήσῃ ὁ Γῶγος εἰς τὸ ἐξῆς.

— Καὶ ἂν ἦσαν ἀληθῆ αὐτά, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος καθ' ἑαυτόν, τότε ἔπραξα διπλοῦν ἀδίκημα ὅτι ὠρκίσθην εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου ὅτι εἶνε ἀνάξιος τῆς ὁ Ροβέρτος καὶ

ὅτι ἐνδιαφέρομαι περὶ τοῦ Γώγου, ὁ ὁποῖος εἶνε μάγκας πρώτης πράξεως.

Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀληθῆ. Αὐτὸς ὁ ἀχρεὺς ὁ Ἰωσήφ ἐνθυμεῖται τὰ δῶρα τοῦ Καρνοέλ διὰ νὰ κάμῃ τὸν διαμέσον εἰς τὴν Ἀλίκην καὶ δὲν τοῦ κοστίζει καὶ τίποτε νὰ τὸν κηρύξῃ ἐντελῶς ἀθῶον.

Ὡς πρὸς τὸν Γῶγον, αὐτὸς εἶνε κατεργάρος καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ ξέυρῃ περισσότερα, ἀφ' ὅ,τι φαίνεται· ἀλλὰ νὰ κλέψῃ τὴν κάσσαν δὲν πιστεύω. Ἄς ἦνε, ἄμα δῶ τὴν κόμησάν θὰ τὴν ἐρωτήσω ἂν ἦνε βεβαία περὶ τοῦ προστατευομένου τῆς.

Θὰ ζητήσω δὲ ἀπὸ τὸν κύριον Βιλγῶς πληροφορίας καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς μάμης του, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ θυρωρόν, ὅπως καὶ γῶ μοιάζω μὲ εἰρηνοδίκην.

Ὡς τότε ὅμως ἄς πιάγω νὰ μιλήσω μὲ τὸν Βινιόρ. Εἰμαι περίεργος νὰ δῶ ποία εἶνε ἡ γνώμη του. Ἄν ἦνε ἀλήθεια ὅτι ὁ γάμος του μὲ τὴν Ἀλίκην ἀπεφασίσθη θὰ ἦνε καταχαρούμενος.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Τραπεζίτου ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ ἀναμένει τὸ πλῆθος, καὶ ἐκεῖθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἔνθα εὔρε τὸν Βινιόρ γράφοντα ἐπιστολήν.

Ὁ εὐτυχὴς νέος μόνον τὸν τίτλον ταμίου εἶχε πλέον.

Ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε προσλάβει βοηθόν, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἱκανὸν διὰ νὰ τῷ ἀναθέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Ἡ χαρὰ ἠκτινοβόλει εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαξίμου, ὅπως συνήθως γίνεται εἰς τὰ θέατρα ὅταν ἔχη τις νὰ ἀναγγεῖλῃ εὐχάριστον εἶδησιν εἰς τινὰ φίλον του. Ἡ παρουσία τοῦ ὑπαλλήλου ἐμετρίασε τὴν παραφορὰν του, ἀλλὰ ἔσυρε σχεδὸν τὸν ἀνεψιὸν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ εἰς μικρόν τι πλαγινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευεν ὡς ἀναπαυτήριον, ἄμα ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων.

Ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ λαβὼν τὰς δύο χεῖρας τοῦ Μαξίμου τὰς ἔθλιψεν ἰσχυρῶς.

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκ τῶν ἐνδείξεων τούτων ἐννοήσας, εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι γίνεσαι ἐξαδέλφός μου;

— Τί!.. ἀνέκραξεν ὁ Βινιόρ, ξέυρεις...

— Δὲν ἤξευρες τίποτε, ἀλλὰ τὰ μαντεύω ὅλα. Ἡ φυσιογνωμία σου σὲ δεικνύει θριαμβεύοντα.

— Εἰμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν.

— Ἄφησε τὰ συνειθισμένα καὶ εἰπέ μου τί συνέβη.

— Ἀμέσως. Χθὲς τὸ βράδυ ἐδείπνησα εἰς τοῦ θείου μου, ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Ἦμεθα τέσσαρες. Ὁ κύριος Δορζέρ, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη...

— Ἡ κυρία Μαρτινὼ καὶ σύ. Διάβολε! αὐτὸ εἶνε γνωστόν. Ἄν ἐξακολουθῇς λεπτομερείας, δὲν θὰ τελειώσωμεν ποτέ.

— Καλὰ. Μετὰ τὸ δεῖπνον λοιπὸν ὁ θεὸς σου παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ καταστικτοῦ μῆς νέας ἐταιρίας μὲ κεφάλαιον ἐξήντα ἐκατομμυρίων...

— Πάλιν ἀνωφελεῖς λεπτομερείας. Ἄφες τὴν ἐταιρίαν καὶ ἔλα εἰς τὸ ἐνδιαφέρον

— Ἡ κυρία Μαρτινὼ ἔφαγε πάρα πολὺ καὶ ἐκοιμάτο σὲ μία γωνία, ὥστε εὐρεθήκαμε κατ' ἰδίαν ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη καὶ ἐγώ.

— Ἐλπίζω ὅτι τῆς ἐφάνέρωσες τὸν ἔρωτά σου.

— Ὅτι ἤθελα νὰ τὸ κάμω, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ ὀμιλήσω, ἀλλὰ μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς:

Κύριε Βινιόρ, γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε. Ἐκτιμῶ τὰ προτερήματά σας· πρὸ τίνος κατὰ τινὰ περιστάσιν ἐδείξατε ὅτι ἔχετε ἀγαθὴν καρδίαν, διότι ὑπερησπίσθητε ἀτυχοῦς φίλου σας. Σὰς ἐκτιμῶ πολὺ καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ πατήρ μου θέλει νὰ σας νυμφευθῶ. Σὰς δίδω τὴν ἀδειαν νὰ ζητήσετε τὴν χεῖρά μου.

— Χμ! ἰδοὺ συναίνεσις, ἀνεῖ ἐνθουσιασμοῦ. Τί ἀπεκρίθης εἰς τοὺς λόγους αὐτούς;

— Ἦμουν τόσφ τεταραγμένος, ὥστε δὲν ἤξευρα τί ἔλεγα.

— Καλὰ, ἐννοῶ. Διαμαρτυρήσεις περὶ εὐγνωμοσύνης καὶ αἰωνίας ἀφοσιώσεως. Μοῦ φαίνεται πῶς σ' ἀκούω: Ἐπὶ τέλους ἐδέχθης;

— Ἀμφιβάλλεις;

— Ὁχι. Εἶσαι πολὺ λογικὸς καὶ ἀπεφάσις νὰ κάμῃς γάμον ἐκ σκέψεως.

— Καὶ κλίσεως πρόσθεσε. Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ εἶνε ἀξιολάτρευτος. Δύο ἔτη τὴν ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ πῶ τίποτε.

— Δὲν ἦσο μόνος σύ.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὁ Βινιόρ ἤρυθρίασεν, ἀλλ' ὁ Μάξιμος οὐδέποτε ἀποκρύπτων τὴν σκέψιν του, ἐπανάλαβεν:

— Μὴ νομίσης πῶς θέλω νὰ σὲ ἀποθαρρύνω, ἀλλὰ οφείλω νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶνε εἰλικρινὴς καὶ σοὺ λέγει ἀλήθειαν ὅτι σ' ἐκτιμᾷ καὶ ὅτι ἀπεφάσις νὰ γίνη κυρία Βινιόρ. Πιστεύω μάλιστα καὶ ὅτι θὰ σὲ ἀγαπήσῃ πολὺ. Μόνον μὴ λησμονῇς ὅτι ἠγάπησε ἄλλοτε ἓνα νέον, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐνυμφεύετο, ἂν δὲν ἐτύχαινε ἐκείνη ἡ περίστασις. Ἡ θέσις σου εἶνε πολὺ λεπτή.

— Τὸ ξέυρω, ἀλλὰ δὲν μὲ τρομάζει.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἤμην ὀλίγον ζηλότυπος διὰ τὸ παρελθόν. Καὶ ἔπειτα μερικαὶς φορὰς ἐρωτῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἂν πράγματι ὁ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος.

Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν ὁ νεαρὸς ταμίας ὥχρισεν.

— Ἄν ἦτο ἀθῶος, δὲν θὰ ἐκρύπτετο, ἐπιθύρουν.

— Ἐκτὸς ἂν ἀπέθανε.

— Ἀπέθανε! ποῖος τὸ λέγει;

— Φίλτατέ μου, ἐπερνούσα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον καὶ ἤκουσα πολὺ παράδοξα πράγματα. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Μαλικόρν ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐδόλοφονήθη.

— Ἀ! μπά. Ὁ Ροβέρτος δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Εἶσαι βέβαιος; Ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν κλοπὴν, εὗρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι. Τὸν εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου εἰς

ἐν ἀμαξί καὶ ἀνέβαινε τὸ μπουλθάρ Μα-
λέρμπ. Ἐπειτα ἐχάθηκε ἀμέσως. Αὐτὸ
δὲν εἶνε διόλου φυσικόν.

— Ἀπ' ἐναντίας εἶνε φυσικώτατον.
Κατ' ἀρχὰς ἐπῆγε εἰς τὴν πατρίδα του
τὴν Βρετάνην, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε δύο, τρεῖς,
ἡμέρας ἐπανήλθεν ἐδῶ. Ὁ συνταγματάρ-
χος Βορισῶφ εἶνε καλὰ πληροφόρημένος.

— Δὲν ἔχω διόλου ἐμπιστοσύνην εἰς
αὐτὸν τὸν Ρῶσσον. Μήπως ἔκαμες τὴν
ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀποκτήσης φίλον;

— Ἀ! ὄχι. Τώρα τελευταίως ἔρχεται
πολὺ συχνὰ εἰς τοῦ θείου σου. Τὸν συν-
ῆντησα καὶ μοῦ ὁμίλησε φυσικὰ περὶ τοῦ
ταλαιπώρου αὐτοῦ Ροβέρτου. Αὐτὰ εἶνε
ὅλα. Μὰ τί θέλεις νὰ συμπεράνης;

— Θέλω νὰ σέ 'πῶ ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ὑ-
πόθεσις τῆς κλοπῆς εἶνε πολὺ ἐμπερευ-
μένη. Σοῦ διηγήθην πῶς μία πικροῦργα
γυναῖκα μοῦ ἐπῆρε τὸ βραχιόλι. Κἀτι τρέ-
χει ἐδῶ ἐπάνω, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω,
ὅτι τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους δὲν τοὺς ὑπο-
πτεύθημεν ἀκόμη.

Δὲν μὰς ἤλθε παραδείγματος χάριν εἰς
τὸν νοῦν, ὅτι ὁ Γῶγος εἶνε ὁ ἐνοχός. Καὶ
νὰ 'δῃς ποῦ οἱ ὑπηρετῶν αὐτὸν ὑποπτεύ-
ονται.

— Ὁ Γῶγος, ὁ προστατευόμενός σου.
Ὁ Γῶγος, τὸν ὁποῖον τόσῳ θερμῶς ἐσύ-
στησες εἰς τὸν κύριον Δορζέρ;

— Δὲν δίδω τόσην πίστιν εἰς τὰς δια-
βεβαιώσεις αὐτῶν, ἀλλὰ βέβαια οἱ κλέ-
πται εἶχαν γνωστὸς ἐδῶ. Δὲν εἶνε λοι-
πὸν δυνατόν ὁ Γῶγος, ὁ ὁποῖος ἤξευρε
τὰς συνηθείας καὶ σοῦ καὶ τοῦ Μαλικὸρν
νὰ ἐκρύβη εἰς κανὲν μέρος καὶ νὰ ἤνοιξε
τὴν προσδιορισμένην ὥραν εἰς αὐτοὺς
τοὺς κυρίους;

— Νὰ κρυφθῇ, ποῦ; Αὐτὸ τὸ δωμά-
τιον τότε ἦτο γεμάτο ἀπὸ χαρτιά, καὶ
δὲν εἴμπορούσε κανεὶς οὔτε νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὁ Γῶγος εἶνε λεπτός 'σάν νυφίτσα.
Ἐπειτα δὲ καὶ δὲν τὸν κατηγορῶ. Ζητῶ
νὰ εὔρω τὴν ἀλήθειαν καὶ λυπούμαι πολὺ
ὅτι κατεδίκασα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ,
χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσω.

— Διατί νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτὴν
τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν, εἶπεν ὁ Βινιόρ
προφανῶς συγκεκνημένος. Ἐγὼ εἶχα με-
γάλην χαρὰν ὅταν σοῦ ἀνήγγειλλον τὸν
γάμον μου, καὶ ἤλπιζα ὅτι καὶ σὺ θὰ
χαρῆς, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας οὐ μοῦ ὁμιλεῖς
περὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἦτο φίλος μου,
καὶ τὸν ὑπερήσπισα ὅσον ἦτο δυνατόν,
ἀλλὰ καὶ τοῦ ὁποῖου ἀληθῶς δὲν ἐπιθυ-
μῶ τὴν ἐπάνοδον.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος
ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύ-
της. Εἶμαι βλαξ καὶ σὺ ἀξίζεις χίλιαις
φοκίς περισσότερο ἀπὸ 'μέ. Στὸ διάβολο,
δὲν 'ξεύρω οὔτ' ἐγὼ πῶς ἀνακατεύομαι
γὲν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅλα εἶνε καλὰ, ἀμα τελειοῦν καλὰ
καὶ ἐχάρηκα πολὺ ποῦ νυμφεύεσαι τὴν
Ἀλίκην. Καὶ πότε οἱ γάμοι;

— Μά... ὁ κύριος Δορζέρ λέγει τὰς ἀρ-
χὰς τοῦ Φεβρουαρίου.

— Ὡστε δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω, γιὰ
ν' ἀγοράσω τὸ γαμήλιον δῶρόν μου. Θὰ

εἶμαι ὁ πικρὰνυμφος καὶ ἀκόμη ἂν θέλῃς
γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσον χαίρω διὰ τὴν
εὐτυχίαν σου, θὰ τραγουδήσω εἰς τὸ τρα-
πέζι.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βινιόρ
σφίγγων ἐν διαχύσει τὴν χεῖρα τοῦ πι-
στοῦ φίλου του. Οὐδέποτε ἀμφέβαλλα περὶ
τῆς φιλίας σου.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος.
Τώρα φεύγω, καὶ σοῦ δίδω τὸν λόγον μου,
ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σοῦ κάμω ὁμιλίαν περὶ
τοῦ Καρνοέλ.

Καὶ εἰλικρινῶς ὑπέσχετο ὁ Μάξιμος
εἰς τὸν Βινιόρ, ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελε τῷ
ὁμιλήσει περὶ τοῦ πρώην ἀντιπάλου του.

Λίαν ἐλαφρῶς σκεπτόμενος ὁ Μάξιμος
ἐπίστευσε πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς παρκα-
κινδυνευμένους διαβεβαιώσεις ἐνὸς ὑπηρε-
τοῦ ἡ ἡγανάκτει ὅτι ἐλύπησε τὸν καλλί-
τερον φίλον του ἀνκρινόμενον αὐτῷ δὲν ἔ-
ρεστα πράγματα, ἀντὶ νὰ χαρῇ μετ' αὐ-
τοῦ διὰ γάμον, τὸν ὁποῖον ἐκ πάσης καρ-
δίας ἐπεδοκίμαζεν.

Παρ' ὀλίγον, ἵνα ἐπανορθῶσιν τὸ ἀδίκη-
μά του, ν' ἀναβῇ εἰς τῆς ἐξαδέλφης του,
καὶ τὴν συγχαρῇ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς,
πλέκων συνάμα τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἰουλίου
Βινιόρ. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι τοῦτο κακῶς
ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ νέου μνη-
στοῦ.

Ἡ Ἀλίκη δὲν εἶχεν ἴσως κρατύνει ἔτι
τὴν νέαν τῆς ἀπόφασιν, καὶ θὰ ἦτο λίαν
ἀδέξιον νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀπόντος,
τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ. Ἡ ἀ-
ποκήρυξις τῶν νεανίδων εἶνε ἀρετὴ, τὴν
ὁποῖαν δὲν πρέπει τις νὰ θέτῃ ὑπὸ δοκι-
μασίαν καὶ φρονίμως ποιῶν ὁ Μάξιμος ἀπ-
έφευγεν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μνηὸς νὰ ὁμιλῇ
πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του περὶ τοῦ κυρίου
δὲ Καρνοέλ. Ἀλλως τε ἔσπευδε νὰ φθάσῃ
καὶ εἰς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Ἡ ὥρα,
καθ' ἣν συνήθως παρουσιάζετο, εἶχεν ἤδη
παρέλθει καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἀφοῦ μέρος
τῆς πρωίας ἐθυσιάσεν ὑπὲρ τῶν ἐρωτικῶν
ὑποθέσεων τῶν ἄλλων, ἦτο δίκαιον νὰ
φροντίσῃ νῦν καὶ περὶ τῶν ἰδικῶν του.

Διότι ἡσθάνετο ὅτι ἡ καρδιά του ἤθελε
παραδοθῇ ἂν ἐπανάβλεπε τὴν κόμησσαν,
ἄλλως τε οὐδὲν ὀδῶς προσεπάθει ν' ἀντιστῇ
εἰς τὸ μυστηριώδες θέλητρον, τὸ ὁποῖον
τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ἰδιόρρυθμον ταύτην
γυναῖκα.

Ὅθεν ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου τοῦ θείου
του, ἵνα πορευθῇ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ
Βιλαγῶς, ὡς καθ' ἐκαστην ἔπραττε, δια-
βὰς δὲ πρὸ τοῦ θυρωρίου παρετήρησεν ὅτι
ἡ συνεδρίασις εἶχε λήξει.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Μαλικὸρν εἶχον φύγει,
ὁ δὲ μπάμπας Ντουλεβὰν ἐκαίματο παρὰ
τὴν ἐστίαν.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινεν ἑαυτὸν ἀνόητον ὅτι
ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους των καὶ
ὠρίσθη νὰ μὴ τὸν εἰπῇ ὅτι ἔσχε ποτὲ
τὴν ἀδυναμίαν νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἐσκέφθη μάλιστα ὅτι δὲν ἔπρεπε
καὶ εἰς τὸν ἱατρὸν νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐξή-
γουν οἱ ὑπηρετῶν τὸ συμβᾶν τοῦ Γῶγου.
Νὰ ὑποπτευθῇ τὸ γενναῖον ἐκεῖνο παιδί,
τῷ ἐφάνετο ἄδικον. Θὰ εἶχε δὲ μέγα ἄ-

δικον ἂν ἐπανελάμβανε τὰς φλυαρίας ὁ-
σας ἤκουσεν.

— Θὰ ἐρωτήσω μόνον τὸν κύριον Βι-
λαγῶς πῶς εἶνε ἡ ὑγεία του, ἔλεγε, καὶ
ἂν μάθω πῶς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
θὰ πεταχθῶ καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Ἡ
μάμμη του δὲν μοῦ ἐπέτρεψε ἀκόμη νὰ τὸ
'δῶ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ καὶ
ὅταν 'μφορέσω νὰ ἦμεθα μετὰ τὸν Γῶγο μο-
ναχοί, θὰ τὸν κἀνὼ νὰ μοῦ διηγηθῇ ὅ, τι
'ξεύρει. Αὐτὸ τὸ παιδί μ' ἀγαπᾷ. Ἡ ἀ-
λήθεια εἶνε ὅμως πῶς δὲν 'ξεύρω γιὰτί,
ἐπειδὴ ποτὲ μοῦ δὲν ἔκανα γι' αὐτὸ τί-
ποτε. Μοῦ τὸ ἀπέδειξεν ὅμως ὅτι μὲ ἀ-
γαπᾷ καὶ στοιχηματίζω πῶς εἰς ἐμὲ θὰ
'πῇ ὅ, τι δὲν λέγει εἰς κανένα ἄλλον.

Ὑπὸ τοιούτων καὶ ἄλλων σκέψεων κα-
τεχόμενος ἔφθασε πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ
μεγάρου τῆς κυρίας Γιάλτα.

Ἡ ὑπηρεσία τῆς κομῆσεως ἐγνώριζε
πολὺ καλὰ τὸν τακτικὸν τοῦτον ἐπισκέ-
πτην καὶ τὸν ἐδέχετο κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον πάντοτε.

Πελώριος θυρωρὸς τὸν ὑπεδέχετο κατὰ
τὴν εἰσοδὸν, ἀναγγέλλων αὐτὸν διὰ τοῦ
κωδωνίου καὶ μεταβιβάζων εἰς τὸν ἀκό-
λουθον, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγει εἰς τινὰ τῶν
αἰθουσῶν τοῦ ἰσογαίου.

Σχεδὸν ἀράματα ὁ ἱατρὸς ἔφθανε, συν-
διελέγετο πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς υγείας τῆς
κομῆσεως καὶ τὸν συνώδευε πάλιν μέχρι
τῆς κλίμακος.

Ἡ συνέντευξις οὐδέποτε διήρκει πλέον
τῶν πέντε λεπτῶν, καὶ ὁ Μάξιμος, διερ-
χόμενος διὰ τῆς αὐλῆς, ὑπηρετᾷ μόνον
συνήντα.

Οὐδεὶς ἤρχετο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας
περὶ τῆς ἀσθενοῦς, περὶ ἧς ἄπας ὁ παρι-
σινὸς κόσμος ἐνησχολεῖτο, ἀμα ὡς ἐφάιν-
ετο εἰς τὸ δάσος ἢ τὸ θέατρον, ἐν ὅλῃ
τῇ πολυτελείᾳ καὶ καλλονῇ τῆς.

Οἱ φίλοι τῆς βεβαίως ὑπέθετον ὅτι τὸ
ψῦχος τὴν ἠνάγκασε νὰπέλθῃ αἰφνιδίως
πρὸς τὰς χώρας τῆς μεσημβρίας.

Πρώτην ταύτην φοράν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ
ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη, ἰδὼν ὅτι οὐδεμία
ἄλλη ἀμαξία ἐστάθμευεν ἐξω.

— Μόνος λοιπὸν ἐγὼ σκέπτομαι περὶ
αὐτῆς, ἐψιθύρισε παρατηρῶν τὴν ἡγεμο-
νικὴν ταύτην κατοικίαν, ἧτις ἐφάνετο
ἐρημος ὡς ἂν εἴ ἦτο ἀκατοίκητος.

Μόλις ἔστη πρὸ τῆς θύρας καὶ ὁ θυρω-
ρὸς τῷ ἠνοιξεν. Ὁ Μάξιμος παρετήρησεν
ὅτι οἱ ὑπηρετῶν ἦσαν ὀλιγώτερον τεθλιμ-
μένοι ἢ τὴν προτεραίαν.

Ἀπὸ ἐνὸς μνηνὸς ἡ φυσιογνωμία ἀπάν-
των προέδιδε τὴν λύπην.

Ἀναμφιβόλως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τὴν
ἐλάτρευον τὴν κόμησσαν καὶ ἡ ἀσθένειά
τῆς τοὺς κατελύπει. Ἡ ἀλλαγὴ δὲ τῆς
φυσιογνωμίας ἦτο καλὸν σημεῖον.

Τὸ μέγαρον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σιω-
πηλόν, ἐφάνετο ἀναζωογονούμενον.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Μάξιμος παρετήρησε
δύο ὑπηρετᾷς καταγινομένους νὰ καθαρί-
ζωσιν ἕνα κουνέ. Συνεπέραναν ὅτι ἡ κόμη-
σα ἐσκέπτετο νὰ ἐξέλθῃ προσεχῶς, καὶ ἡ
ιδέα αὕτη τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ τὴν στείλῃ ὁ ἱατρὸς

εἰς τὴν Ἰταλίαν χάριν τῆς ἀναρρώσεως, ἐσκέπτετο. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν ἀνεχώρει, θαρρῶ πῶς θὰ τὴν ἀκολουθοῦσα. Δὲν ἔχω πειὰ νὰ κάμω τίποτε εἰς τὸ Παρίσι, ἀφ' ὅτου ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ κλητῆρας.

Ὁ Βινιόρὺ θὰ στεφανωθῇ, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ μὴν ποτε νὰ στεφανωθῇ κάλλιστα καὶ χωρὶς ἐμέ. Καὶ μάλιστα, ἂν τὸ σκεφθῇ κανεὶς καλὰ, μοῦ φαίνεται πῶς ἡ Ἀλίκη θὰ χαρῇ περισσότερο ἂν δὲν εἴμαι ἐκεῖ νὰ τὴν ἀκούσω ποῦ θὰ προφέρῃ τὸ ναί. Ἡ παρουσία μου θὰ τῆς ἀναμνήσῃ ἄλλα πράγματα.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπερίμενεν ἐπὶ πολὺ μόνος. Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Βιλαγῶς. Ἐφάνετο περίφροντις ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἱκτρός, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορξέρ ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν μήπως ἔχει κακὰς εἰδήσεις.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἀρκοῦντως ἀνήσυχος. Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε δυσάρεστον ;

— Ὅχι, χάρις τῷ Θεῷ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βιλαγῶς. Ὅσῳ περὶ ὁ χρόνος αἱ δυνάμεις ἐπανέρχονται, καὶ δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω τόρα ὅτι ἡ κόμησσα ἐσώθη.

— Μὲ καθιστᾷτε εὐτυχῇ. Κατ' ἀρχὰς σᾶς εἶδα τόσον ἀπησχολημένον, ὥστε ὑπέθεσα...

— Φυσικῶς ἰατρεύθη, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσον ἀσφαλὴς δι' αὐτό.

— Θέλετε ν' πῆτε πῶς φοβεῖσθε καμμίαν ἀφροσύνην πάλιν. Ἐλπίζω, φίλτατε ἱατρέ, ὅτι θὰ ἐπιβάλετε τὴν θέλησίν σας διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσετε.

— Βεβαίως τὰ ἐξαφνα σήμερα τὸ πρῶν ἡ κόμησσα ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ μετ' ὁ ἀμάξι.

Ἀντέστην καὶ ἐπὶ τέλους κατεπεῖσθη. Δὲν δύναμαι ὁμως νὰ τῆς ἀποδώσω καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος. Ἡ φαντασία τῆς ἐργάζεται ἀπαύστως. Κάμνει χιλιάδας σχέδια καὶ σᾶς βεβαιῶ πῶς προτιμότερον ἦτο νὰ ἔχῃ πυρετόν.

— Καὶ ποῦ ἀποδίδετε σεῖς αὐτὸν τὸν ἐρεθισμόν ;

— Εἰς αἰτίαν τὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσετε καὶ τὴν ὁποίαν ἄμα σᾶς εἶπῶ θὰ δυσκολευθῇτε νὰ μὲ πιστεύσετε, διότι δὲν ἠξέυρετε σεῖς τὴν κόμησσαν Γιάλτα ὅπως τὴν ἔξυρω ἐγώ.

Εἶνε γυνή, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ κάθε τι, ἀκόμη καὶ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ προσέχῃ διόλου. Ἀρκεῖ νὰ τῆς πῇ κανεὶς γιὰ μίαν ἀτυχίαν ἢ ἓνα ἀδίκημα καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς πέρνει φωτιά.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τῆς εἶπατε πῶς ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ σας ἡγάπα τὴν ἐξαδέλφην σας καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἀπεβλήθη...

— Μὲ συγχωρεῖτε ! δὲν τῆς εἶπα ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ κυρία Γιάλτα ἀπ' ἐναντίας μοῦ τὰ εἶπε, τὴν ἡμέραν ποῦ τὴν συνώδευσα εἰς τὸ δάσος. Ἐγὼ μάλιστα εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ διαψεύσω.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιμας

Ο ΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἡ τὰ Χριστοῦγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Γ'

Μετὰ οὕτω ἔτη

Χριστοῦγεννα !! Χριστοῦγεννα !!! Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχοῦσι, καὶ ἐξ ὅλων τῶν οἰκιῶν οἱ πιστοὶ ἐξέρχονται ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαιδρότης ἐβασίλευεν εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων, πάντες δ' ἀντήλασσον χαίρεισι μὲν καὶ ἤρχοντο ἀλλήλοις εἰρηπαίᾳ. Ἐξ ὅλου τοῦ πληθους οὐδεὶς ἐδέχετο πλειοτέρας εὐχάς, καὶ οὐδεὶς ἀπῆντα εἰς τόσας φιλικὰς προσήσεις, ὅσῳ γυνὴ τις μεσήλικη, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὡραίας νεάνιδος ὑψηλῆς καὶ εὐκάμπτου. Εἰς τὴν λάμπιν δὲ τοῦ πυρσοῦ, δν ἐκράτει, διεκρίνοντο οἱ λάμποντες κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, αἱ ροδόχροαι παρειαὶ τῆς καὶ ἡ ὥς χρυσὸς στίλβουσα ξανθὴ τῆς κόμη· πάντες δὲ οἱ διαβάται νέοι καὶ γέροντες ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν βλέμματα θαύμασμοῦ. «Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν ἀνθηρὰν αὐτὴν νεότητα», ἔλεγον χαιρετῶντες οἱ δημογέροντες καὶ οἱ ἄρχοντες. «Ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα, διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν καρδίαν καὶ τὰ φιλόφροντα αἰσθήματά των», ἔλεγον οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ πάσχοντες. Αἱ νεάνιδες τὰς ἐχαίρειν διὰ φιλικοῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς, οἱ σπουδασταὶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἄρχοντες ὑπεκλίνοντο μετὰ σεβασμοῦ, ὡς εἰ εὐρίσκοντο ἐνώπιον μεγάλων κυριῶν. Καὶ ὁμως ἡ τε μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἦσαν ἀπλᾶ ἄστοι. Ἦσαν ἡ κυρία Καδούλη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Χριστίνης, ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ πόλις τῆς Νουριμβέργης μεγάλως τὰς ὑπελήπτειτο διὰ τὰς πολλὰς καὶ σπανίας αὐτῶν ἀρετάς. Οἱ πάντες ἐγνώριζον, ὅτι ἡ κυρία Καδούλη, ἐν χρεῖα διατελοῦσα, μόνον τῆς μέλημα ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἡ ἀπότισις τῶν χρεῶν τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ ἐργασία ἦν τὸ μόνον μέσον. Παρεδόθη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐν τὸς ῥίλιου κατέστη ἡ καλλιτέρα κεντήτρια τῆς Νουριμβέργης. Ἡ Χριστίνα, ἀναπτυχθεῖσα, ὑπερέβη τὴν μητέρα τῆς κατὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν τέχνην, καὶ ἐντὸς ὀλίγου κατάρθωσε διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐργασίας νὰ ἐξοφλήσῃ πάντα τὰ χρεῖα τῶν. Ἡ θύρα τῆς οἰκίας τῶν ἦν πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς οὐδὲν δὲ ἄλλο ἠσθάνετο εὐχάριστησιν ἢ εἰς τὸ εὐεργετεῖν. Ἡ Χριστίνα, ὁ ξανθὸς αὐτὸς ἄγγελος, ἀνέκραγον ἠσθάνετο χαρὰν ὅσας εὐρίσκειτο ἐν μέσῳ ἀσθενῶν καὶ τραυματιῶν, ἀνακουφίζουσα τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους διὰ τῶν φαρμάκων, ἅτινα παρεσκεύαζεν ἡ μήτηρ τῆς.

Λοιμὸς φοβερός εἶχεν ἐνσκήψῃ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Νουριμβέργῃ. Ἡ κυρία Καδούλη καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Χριστίνα, μετ' αὐταπαρνήσεως περιποιοῦντο τοὺς ἐτοι-

μοθανάτους, ἐγκαταλελειμμένους πολλὰς καὶ ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων τῶν.

Ἐν τῇ πόλει ἐπιθυροῖτο, ὅτι ἡ ὡραία νεανὶς ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐλάμβανε τὸ μοναχικὸν σχῆμα, διότι ἂν δὲν ἤθελε νὰ γείνη μοναχή, διατὶ τότε ἔμενεν ἀπαθὴς πρὸ τῶν τρυφερῶν βλεμμάτων, τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν γλυκῶν ὑποσχέσεων, τῶν πανταχόθεν περιεκυκλούντων αὐτήν ; Μήπως δὲν ἐξηρτάτο ἐξ αὐτῆς νὰ γείνη πλουσία, βαρωνίς ἢ καὶ κόμησσα ἔτι ; Πᾶς τις ἐγίνωσκε κάλλιστα τοῦτο.

Τὸ πλῆθος ἀθρόον εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ χορὸς ἔψαλλε καὶ οἱ ἱερεῖς ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν. Ἡ κυρία Καδούλη, γονυπετὴς πλησίον τῆς Χριστίνης, ἤκουσε αὐτὴν δεομένην καὶ λέγουσαν χαμηλοφώνως : «Γλυκύτατε Ἰησοῦ, διαφύλαττε αὐτὸν καὶ ὁδήγησον πλησίον ἡμῶν, ὅπως δυνηθῶ νὰ τῷ εἶπω, ὅτι ἐτήρησα ἀπαρεγκλίτως τὴν ὑπόσχέσίν μου, τοῦ νὰ μὴ τὸν λησμονήσω ποτέ ! » Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἡ μήτηρ τῆς ἐμειδίασε πικρῶς· εἶχε πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι εὐκόλως λησμονεῖ τις εὐρισκόμενος μακράν.

Κατ' ἔτος, ὅτε ἡ Χριστίνα προητοίμαζε τὸ δεῖπνον τῶν Χριστοῦγεννῶν, ἔλεγεν :

— Μήτηρ, ἐὰν ἐπανήρχετο τὴν νύκτα ταύτην ! Ἀλλ' ἡ μήτηρ τῆς προσεπάθει πάντοτε νὰ τὴν πείσῃ, ὅτι ξένος ὀλίγων στιγμῶν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτήν. Ἡ Χριστίνα ὁμως ἐκίνε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἐπανελάμβανε : «Θὰ ἐπανέλθῃ.»

Ἡ λειτουργία ἐξηκολούθει αἴφνης, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερεὺς ἐκράτει τὸ ἅγιον ποτήριον καὶ προὔχωρει ἵνα προσφέρῃ τὴν ἁγίαν μεταλήψιν εἰς τοὺς πιστοὺς, φωνὴ ἤχηρά, ἀκουσθεῖσα ἐκ τοῦ χοροῦ, ἐτάραξε τὴν κυρίαν Καδούλη, καὶ ἐφαιδρυνε τὴν γλυκεῖαν μορφήν τῆς Χριστίνης.

— Ἐκεῖνος εἶνε ! ἀνέκραξαν καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, εἶνε ὁ θεὸς αἰδοῦς.

Τὴν φωνὴν αὐτὴν, τὴν τοσοῦτον ἡχηρὰν καὶ τόσῳ περιπαθῇ καὶ γλυκεῖαν, ὡς νὰ κατήρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ Χριστίνα τὴν ἀνεγνώρισεν· ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν ὡς μικροῦ πτηνοῦ συλλαμβανομένου ἐν παγίδι, καὶ ὅπερ τρέμει ἐκ τοῦ φόβου καὶ σείει τὰς πτέρυγας τοῦ ἵνα ἐλευθερωθῇ.

— Ἐκεῖνος εἶνε ! ἐκεῖνος εἶνε ! ἐπνέλαβεν ἔχουσα τὴν ἀγνὴν καρδίαν τῆς πεπληρωμένην ὑπὸ ἀγνώστου χαρᾶς.

Τὸν ἀνέμενε καὶ ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡμέραν τινα θὰ ἐπανήρχετο· εἶχε πεποιθῇσιν εἰς αὐτόν. Διατὶ λοιπὸν ἡ ἐπ' ἀνόδου αὐτῇ, καίτοι ἀπρόοπτος, τὴν ἀνύψωσε μέχρι οὐρανοῦ ; Πόσον ὡραία ἔψαλλεν ! Ἐξόμενι διὰ τῆς γλυκυτάτης καὶ οὐρανίας φωνῆς τοῦ τὴν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου ὡς ἐξῆς :

«Ἡ εἰρήνη καὶ χάρις ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐγερθεῖτε πάντες οἱ ἐν τῷ σκότει μόνοντες καὶ ταῖς θλίψεσιν, οἱ πάσχοντες, οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ μάρτυρες... μικρὸν παίδιον ἐγεννήθη ἡμῖν...»

Ὅπόσον ἡ φωνὴ καθίστατο ἐπιβάλλουσα καὶ τρομερά, ὅταν ἔψαλλε :